

ἀρράγι τό, ἀμάρτ. ἀρράι Κρήτ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρραγός.

1) Μικρὸς ἀσκὸς γάλακτος. 2) Μικρὰ πήρα ἐκ δέυ-
ματος ἐριφίου ἢ ἀρνίου χρησιμοποιοῦμένη ὑπὸ τῶν ποι-
μένων καὶ τῶν κυνηγῶν πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν χρησίμων
αὐτοῖς πραγμάτων. Συνών. ἀρραγούλλι 1.

ἀρράγιστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀρράιστος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ραγιστός < ρα-
γίζω.

1) Ὁ μὴ ραγεῖς, ἀρραγῆς σύνηθ.: Γυαλί-ποτήρι-πιάττι
ἀρράγιστο. Ἀγγεῖα ἀρράγιστα σύνηθ. || Φρ. Ἀρράγιστη καρ-
διά (ἐπὶ ἀνθρώπου σκληροῦ) πολλαχ. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀν-
θρώπου, ἀκαμπτος, ἀκλόνητος Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φι-
λιπούπ.)

ἀρραγός ὁ, Ἀντικύθ. Ἡπ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν.
κ.ά. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 40 ἀρραὸς Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀρραγής. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 10
καὶ ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/1) 54.

1) Ἀσκὸς ἐκ δέυματος νεαροῦ ζώου, ἐριφίου συνήθως
ἢ ἀμνοῦ, χρησιμεύων εἰς ἐναπόθεσιν γάλακτος ἢ τυροῦ
Ἀντικύθ. Ἡπ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν.: Φρ. Διάλε, ὅσο πιῆς
ἀπὸ τὸν ἀρραγὸ μου γάλα! (ἦτοι οὐδόλως θὰ πιῆς) Κρήτ.
|| Παροιμ. φρ. Παλαῖου ἀρραγοῦ βασιτάγια (ἐπὶ λόγων καὶ
πραγμάτων παλαιῶν ἢ πεπλασμένων) Κρήτ. || Ἀσμ.

Βάλλω 'ς τὸ καλάθι γάλα | καὶ 'ς τὸν ἀρραγὸ κοντάλια
(σκωπτικὸν) Πελοπν.

Ὡς εἶναι τὰ λινόξυλα, ἔτο' ἦσα δὲ μαλλιά τζη,
σὰ τζοὶ μεσάτους ἀρραγὸν ἦσα δὲ δυὸ βυζιά τζη

Κρήτ. β) Κάδος δερμάτινος δι' οὗ ἀνασύρεται τὸ ὕδωρ
ἐκ τῶν φρεάτων, ἀντλημα Κάλυμν. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀνασυρτάρι. γ) Πήρα δερματίνη τῶν ποιμένων καὶ
τῶν κυνηγῶν εἰς τὴν ὁποίαν θέτουν χρήσιμα αὐτοῖς πράγ-
ματα ἢ τὰ θηράματα Ἡπ. Κρήτ. — ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.:
Γεμᾶτο 'φερε τὸν ἀρραγὸ πέρδικες καὶ λαγόνες Κρήτ. || Ποίημ.

Ἀπαρτάω τὸ ραβδί, κρεμάω τὸν ἀρραγὸ μου,
τὴν κόρη ἀρπάζω ὅχ τὰ μαλλιά καὶ τὴν φίλῳ 'ς τὰ χεῖλη
ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. Πβ. ἀρράγι 2. 2) Ἀγγεῖον πή-
λινον εἰς τὸ ὅποιον ἀμέλγουν καὶ μετακομίζουν τὸ γάλα
Κύθηρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμεγάρι.

ἀρραγούδι τό, ἀμάρτ. 'ραγούδι Χίος.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρραγὸς διὰ τῆς καταλ. -οῦδι.
Μικρὸν πήλινον ἀγγεῖον.

ἀρραγούλλι τό, Κρήτ. ἀραούλλι Κάλυμν.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρραγὸς διὰ τῆς καταλ. -οῦλλι.

1) Μικρὰ δερματίνη πήρα, ἀσκίδιον Κρήτ.: Αἶνιγμ.
'Αρμυρὸς κι ἀνάλατος, 'ς τ' ἀρραγούλλι κρέμεται,
ροβίθ' εἴ' γε ἂ δ' ἀννοιώσης!

(λέγεται παιγνιωδῶς ἐπὶ πραγμάτων προδήλων). Συνών.
ἀρράγι 2. 2) Λίθος ἢ κέραμος ἢ ἄλλο τι πρᾶγμα πα-
ρεμφερές τὸ ὅποιον δένουν τὰ παιδιά παίζοντα καὶ ἔλ-
κουν ὀπισθέν των (θὰ ἐλέγετο κατ' ἀρχὰς οὕτω θραῦσμα
ἀγγείου πηλίνου. Πβ. ἀρραγός 2) Κάλυμν.

ἀρραμματάριαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρραμματάρια-
στους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ραμματάριαστος
< ραμματάριαζω.

Ὁ μὴ διαπεπερασμένος διὰ νήματος, ὁ μὴ ὀρματισμέ-
νος, ἐπὶ καρπῶν, οἶον σύκων, σπερμάτων ἀμυγδάλου καὶ
καρύου κττ.

ἀρράντιστος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.) ἀρρέντι-
στος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν.) ἀρρέντιγος Πελοπν. (Ἀν-
δρίτσ. Κορινθ. Μεσσ. Παππούλ.) ἀρρέντ'γους Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ραντιστός
< ραντίζω.

Ὁ μὴ ραντισθείς, ὁ μὴ ψεκάσθεις, συνήθως ἐπὶ ἀμπέ-
λου μὴ ψεκάσθεισης διὰ θεϊκοῦ χαλκοῦ ἔνθ' ἄν.: Ἀμπέλι
ἀρράντιστο Ἀρκαδ. Ἀρρέντιγα ἀμπέλια Κορινθ. Ἀρρέντ'γα
σταφύλια Αἰτωλ.

ἀρραρούτι τό, κοιν. ἀρραρούτ' βόρ. ιδιῶμ. ἀρρα-
ρότιν Πόντ. (Κερασ.) ἀρραρότι Κωνπλ. ἀρραρότ' Πόντ.
(Σάντ. Χαλδ.) ἀρραρούτθι Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλ. arrow-root.

1) Ἀμυλώδης οὐσία λαμβανομένη ἀπὸ τὰς κονδυλώ-
δεις ρίζας τοῦ φυτοῦ μαραντίας τῆς καλαμοειδοῦς (ma-
ranta arundinacea) κατάλληλος ὡς τροφή τῶν βρεφῶν
(Πβ. ΠΓγεννάδ. 639) κοιν.: Ἐβρασαν τὰ ρεβίθια κ' ἔγιναν
ἀρραρούτι (ἔβρασαν ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ἐχυλοποιήθησαν)
Πελοπν. || Φρ. Εἶναι γιὰ ἀρραρούτι πρᾶ (ἐπὶ νωδοῦ γέροντος)
Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 2) Ρυζάλευρον ἢ ἄλλο τι ἄμυλον
ὁμοιον πρὸς ἀρραρούτι Κωνπλ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

ἄρραφος ἐπίθ. ἄρραφος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ
Χαλδ.) ἄρραφους βόρ. ιδιῶμ. ἄδαφτε Τσακων. ἀνέ-
ραφος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄρραφος κοιν. καὶ Πόντ. (Κε-
ρασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄρ-
ραβος Ἀθῆν. Πελοπν. (Κορινθ. Λακων.) κ.ά. ἄρραφους
βόρ. ιδιῶμ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄρραφος. Τὸ ἄρραβος ἐκ τοῦ
ράβω, τὸ δὲ ἄρραφτος ἐκ τοῦ ράφτω. Διὰ τὸ ἀνέ-
ραφτος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

Ὁ μὴ ἐρραμμένος, ὁ μὴ ραφεῖς ἔνθ' ἄν.: Ἀρραφο σεν-
τόνι-φόρεμα-φουστάνι κττ. Ἀρραφη ποδὰ κοιν. Ἀρραβα
σκοινιὰ Τρίκκ. Ἀρραφα λώματα (ἐνδύματα) Τραπ. Χαλδ.
Ἀρραφο ζουπούνα Ὁφ. || Παροιμ. Ἀρραφ' ἀρραφούμενα,
κολοκύθια τούμπανα, κονγκιὰ μαγειρεμένα (ἐπὶ λόγων ἀσυναρ-
τήτων. Τὸ ἀρραφούμενα πεπλασμένον ἄνευ οὐδεμιᾶς
σημ.) Λακων. Ράφτης ἄρραφτος, μαραγκὸς ξεκάρφωτος (ἐπὶ
ἀνθρώπου παραμελοῦντος εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὴν ἰδίαν
τέχνην) Αἴγιν.

ἀρραφούμενα, ἰδ. ἄρραφος.

ἄρραχα ἐπίρρ. Προπ. (Ἀρτάκ.) — ΜΦιλήντ. Θερῦλ. 37.

Πιθανῶς ἐξ ἀρχ. ἐπιθ. *ἄρρεγχος. Πβ. ρέγχος.

Ἄνευ θορύβου, εὐχρηστος συνήθως ἢ λ. ὡς ναυτικός
ὄρ.: Ἀρραχα! (ἐνν. κωπηλατεῖτε! παράγγελμα πρὸς τοὺς
κωπηλάτας) Ἀρτάκ. || Ποίημ.

Σύνωρα βάρκα κατάσπρη... | πάει κατὰ τὸν πύργο
καὶ μέσα λάμνει ἄρραχα μονάχο παλληκάρι

ΜΦιλήντ. ἔνθ' ἄν.

ἀρρεγουλαριστὰ ἢ, Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρεγουλάριστος κατὰ παρασχετι-
σμόν καὶ πρὸς τὸν ἀντιπαρακείμενον ἀόρ. ρεγουλάρισα
τοῦ ρ. ρεγουλάρω. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀφιερ. εἰς
ΓΧατζιδ. 121 κέξ.

Ἐλλειψις τάξεως.

ἀρρεγουλάριστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀρρεγουλάριστος
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ρεγουλαριστός
< ρεγουλάρω.

